

RECENZIE CIMITIRUL ANIMALELOR

Ar putea Stephen King să scrie o poveste care să-l sperie chiar și pe el însuși? Să-l sperie într-un asemenea hal încât să-i fie frică să o scrie până la sfârșit? *Cimitirul animalelor* pare să fie chiar această poveste. Tu, cititorule, ești atât de înspăimântat, încât nu ai dori să continui lectura, dar cartea nu poate fi lăsată din mână. Și nu poți să renunți pentru că este vorba despre tine, despre secretele tale bine ascunse!

„Dorinta de a înșela moartea este ciudată și extrem de serioasă în același timp. Mulți cred că viața începe de abia după intrarea în Împărăția Domnului. Și probabil că pentru ei așa și este. Atunci, de ce să-ți pui problema să aduci pe cineva înapoi? Alții se întreabă la fel de serios ce este dincolo. Și dacă există un «după moarte». Oricum, atunci când ești confruntat cu moartea unei ființe dragi, vrei, la rândul tău, să înfrunți moartea, să o păcălești. Ai fi însă în stare să faci tot ceea ce face Louis Creed? Sunt sigur că da, iar acest lucru mă înspăimântă...” – Stephen King

Gândurile mele

S-a nimerit ca *Cimitirul animalelor* să fie lectura ce mi-a mâncat ultimele nopți halloweeniene ale lui octombrie. Deși mi s-a sugerat să citesc cartea pe timp de zi, am făcut exact opusul și am citit cartea aproape de miezul nopții, cu pătura trasă peste cap, la lumina telefonului. **Am vrut să fiu în ton cu atmosfera apăsătoare ce trona în carte și în spatele acestei sărbători a morților.**

Louis se mută cu familia într-un oraș nou, la distanță de două zboruri cu avionul de locul natal, luând în primire postul de doctor al unui dispensar universitar din Maine. Cu toții sunt încordați și triști din cauza asta, sperând totuși că va fi bine și că, pe măsură ce timpul va trece, se vor obișnui cu sentimentul. Încă din primele zile, își cunosc vecinii de peste drum și descoperă că o cărare din spatele casei duce spre un cimitir al animalelor, un loc îngrijit și foarte vizitat de către copiii din zonă.

„...odată ce ai fost acolo, locul devine al tău.”

Pe măsură ce avansăm cu povestea (cam lent din punctul meu de vedere, din cauza descrierilor lungi și a frământărilor personajelor care mi s-au părut uneori interminabile), lucruri neobișnuite încep să se manifeste în jurul lui Louis. O prezență fantomatică îi produce fiori reci pe șira spinării în noua casă. Ajunge să fie bântuit de spiritul unui tânăr student care a murit în prima sa zi de lucru la dispensar. Bătrânul Jud îl introduce în legende și poveștile din spatele Cimitirului animalelor și nu numai. Aflăm că dincolo de acesta, mai există un altul (Cimitirul indienilor Micmac), cunoscut de prea puțini care au curajul să ajungă așa departe, un loc pândit de creaturile nopții și de alte ciudățenii ce-ți fac pielea de găină numai când te gândești la ele. Acest loc „special” are darul de a aduce vietățile înapoi la viață. Dar oare cu ce preț? Să se oprească doar la animale?

„Se petrecea ceva în spatele ochilor lui, Louis.”

Motanul iubit al fiicei lui Louis moare, în timp ce soția și cei doi copii sunt plecați în vacanță la bunici, iar acesta nu știe cum îi va da de veste micuței, fără ca ea să sufere. Ca o tradiție transmisă de la unul la altul, vecinul Jud, care trecuse printr-o situație asemănătoare în trecut, îl conduce în nopte spre al doilea cimitir pentru a-l îngropa pe Church, ieșire care are ca rezultat întoarcerea motanului a doua zi, total schimbat față de ce a fost înainte și purtând un iz de moarte cu el.

În urma acestui „eveniment”, și atitudinea lui Louis se schimbă. **Rațional din cale afară, cu greu s-a încrezut în aceste mituri locale ce se învârt în jurul cimitirelor**, însă atitudinea lui Jud, pe care ajunsese să-l considere un prieten bun, chiar un tată, i-a dat de știre că vorbește serios și că totul este real, nu doar niște zvonuri de speriat pe cei mai slabi de înger. Iar faptul că motanul s-a întors din morți a plusat aceste gânduri ce-i tulburau fiecare noapte.

„Acestea sunt secrete, Louis... solul din inima omului e și mai pietros... așa ca solul din vechiul cimitir al indienilor Micmac. Omul cultivă ceea ce poate... și are grijă de ceea ce cultivă.”

Atunci când băiețelul său sfârșește lovit de un camion în fața casei (moment care mi-a adus lacrimi în ochi), durerea crește în intensitate și doar Louis știe ce e în mintea lui. Însă bătrânul Jud, care mai că citește gândurile, știe că acel loc blestemat a pus acum stăpânire și pe el și că e doar o chestiune de timp până ce Louis îl va dezgropa pe micuț și-l va aduce „înapoi”. Până și soția și fiica lor vor avea premoniții și vise în legătură cu acest lucru, că ceva rău se va întâmpla cu bărbatul. **Cu toții vor avea de înfruntat momente pline de suferință, neliniște și pură nebunie, fiind neputincioși în fața morții care va lua ce-i al ei fără să se uite vreo clipă înapoi.**

Pentru o primă lectură de genul, am primit destul de bine povestea. M-am simțit ca și cum urmăream un film de groază, fiind deranjată totuși de situațiile în care acțiunea stagnează și unde abundența de detalii amplifică starea de teamă și disperare a personajelor, pregătindu-le pentru lovitura ce avea să urmeze în final. Nu știu dacă voi mai citi curând ceva de King, însă las deschisă posibilitatea aceasta.